

БОЖЕСТВЕНО ИЗЦЕЛЕНИЕ

ИЛИЯ МИЛАНОВ

От 1990 година Илия Миланов провежда евангелизационно-изцелителни служби пред Алпийския дом в Сливен, обикаля градове и села, като участва в евангелизациите на Мисията за християнска просвета в България, в която работи. В резултат на специалните му молитви за болни през този период станаха хиляди изцеления. Слепи прогледаха, глухи прочуха, обездвижени станаха от инвалидните си колички, стопиха се тумори, безнадеждно увредени вътрешни органи сякаш се замениха с нови. Изцеленията не подлежат на никакво съмнение - те се извършват пред очите на стотици, а често и хиляди хора, те са доказани с медицински изследвания, от които се вижда състоянието на болните преди и след молитвата.

Има обаче хора, които отхвърлят дори очевидни факти, щом те не могат да бъдат обяснени с техните знания и представи. Има и други, които се мъчат да обяснят видяното съгласно своята материалистическа философия. Те наричат Илия Миланов екстрасенс и “компетентно” обясняват, че имал силен интензитет на биополето. Тъжно е, че мнозина предпочитат да приемат тази версия, защото им се вижда “научна”, а в същото време не могат да обяснят нито понятието екстрасенс, нито понятието биополе, нито дори какво е интензитет.

В следващите редове ще изложим схващането на вярващите в Бога и Неговия Единороден Син Исус Христос за изцеленията, ставащи в резултат на ходатайствени молитви. Преди всичко, ние не приемаме изцеленията като сензация. Бог е Творец на вселената, Творец на живота. Сътворението е чудо, несравнимо по-голямо от което и да е изцеление. Тъй като Бог е сътворил живота, Той притежава неограничена власт над него. Тази Своя власт Той упражнява както сам, така и чрез избрани от Него хора, на които е предоставил особени дарби чрез Святия Си Дух.

В I Коринтяни 12:28 четем: ***“И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, после вършителни на велики дела, тогава едни с изцелителни дарби, други с дарби на помагане, на управляване, на говорене разни езици.”***

Исус, Божият Син притежаваше всички тези дарби в най-висока степен. Конкретно за Неговата изцелителна дарба има многобройни свидетелства и в четирите евангелия, но достатъчно е да погледнем глави 8 и 9 от Евангелието на Матей. Там са описани изцеления на парализа, треска, проказа, немота, слепота, кръвотечение, описано е и изгонване на бесове; накратко Исус е изцелявал по свръхестествен начин ***“всякаква болест и всякаква немоц”***.

Но изцелителната дарба не е приоритет само на Божия Син. Тя се е срещала и преди идването Му. Пример за това е дейността на Исусовите ученици. Исус даде изключителна власт на Своите дванадесет ученици, бъдещите апостоли на вярата, и им посочи какво да вършат с тази власт. Ето част от указанията Му: ***“Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте.”*** (Матей 10:1). И по-късно чрез апостолите наистина са ставали такива свръхестествени изцеления, че хората изнасяли своите болни на легла и постелки по улиците на Ерусалим, така че когато преминавал апостол Петър, сянката му да пада върху тях! (Деяния 5:12-16). Сбъднало се е обещаното от Исус: ***Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, делата, които върша аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши, защото аз отивам при Отца*** (Йоан 14:13). Естествено е да си зададем въпроса до колко тази изключителна власт е била плод и на личните качества на Исусовите ученици? Всички сведения за тях говорят, че не са превъзхождали своите съвременници нито по ум, нито по образование, нито по социално положение. Нещо повече, в самите евангелия те са наречени “бедни” и “неуки”. Следователно властта им е произтичала изцяло от Исус, от вярата в това, че Той е Божият Син, обещаеният Спасител. ***“Който вярва в Мене”*** казва Исус, ще върши чудесата, а по-нататък продължава: ***“Каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина.”***

Какво ще рече да искаме в името на Исус? Това значи да искаме от Бога в името на великата жертва, която Божият Син направи на Голготския кръст. Когато казваме “в името на Исус”, ние напомним за Неговата смърт, която доказва безкрайната Божия любов и милост към хората, заради чиито грехове Исус понесе невиджани страдания. Когато казваме “в името на Исус”, ние напомним също за Неговото възкресение, което доказва неограничената власт на Бога над живота и смъртта. Исусовите ученици са изпълнявали стриктно Неговите думи. Първото чудо, първото изцеление, което апостол Петър извърши, стана след като изрече думите:

“В името на Исуса Христа Назарянина, стани и ходи!” (Деяния на апостолите 3:1-8).

Разбира се, въпросът не е толкова в думите, а във вярата, с която се изричат. На няколко места в различните Евангелия намираме Исус да казва на болните: **Нека бъде според вярата ти и Твоята вяра те изцели.** И така, свръхестествените изцеления са проява на Божието всемогъщество и идват в резултат на вяра. В новозаветните времена изцеленията се получават в името на Исус Христос, Чиято смърт и възкресение доказват Божията любов към нас и властта на Бога над живота и смъртта. Всеки човек, независимо от способностите си, би могъл да получи дарба да измолва от Бога свръхестествени изцеления. Тази дарба е резултат на вярата. На брат Илия Миланов и на други братя и сестри, които в по-голяма или по-малка степен ходатайстват пред Бога за нашите болести, трябва да гледаме като на хора, които имат повече вяра от нас.

Накрая нека да посочим най-важната разлика между вярващия и невярващия човек в разбирането на свръхестествените изцеления. Изцелението, цветущото телесно здраве, все още не е най-доброто, което можем да имаме. Наистина, Бог желае това, но още повече желае да имаме спасение на душата си. На един изцелен Исус каза: **“Ето, ти си здрав, не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо по-лошо.”** (Йоан 5:14). Този човек бе изпитал ужасни унижения и физически страдания, но Исус му каза, че ако живее в грях, ако не се погрижи за душата си, ще го сполети нещо по-лошо. Какво може да бъде по-лошо? Само състоянието на спасената душа, защото това състояние не е мимолетно, както живота ни на земята, а продължава през вечността.

И така, свръхестественото изцеление, разгледано само като изцеление на тялото, няма чак толкова висока стойност. Но ако чудото накара изцеления и другите около него да повярват в Словото Божие, това е наистина прекрасно. Сам Исус посочи, че чудесата и знаменията са едно средство за привличане на вниманието и за повярване в Словото Божие: **“Ако не видите знамения и чудеса, никак няма да повярвате.”** (Йоан 4:48).

Същото схващане за свръхестествените изцеления, както изложеното по-горе, има и брат Илия Миланов, за чиято спасителна дейност се разказва в тази книга. С Божията сила и в името на Исус Христос брат Илия освобождава хиляди хора от болестите им и се радва с тяхната радост. Но знаете ли кога е най-радостен?... Когато хората се освобождават не само от болестите, но и от греха; когато изповядат Исус Христос за свой личен Спасител, когато сами стават евангелизатори и започват да разнасят от врата на врата истината за спасението чрез вяра в единородния Божий Син. С тази надежда - че ще допринесем да има не само много изцелени тела, но и още повече спасени души, ви предлагаме настоящата книга. Амин!

РАЗКАЗВА ИЛИЯ МИЛАНОВ

Роден съм в с. Червенаково през 1950 година. Там завърших първи клас, после семейството ми се пресели в Сливен. Бяхме образец на бедност. Живеехме на квартира - един пригоден кокошарник. Учех в Трето, Четвърто и Седмо училище - в класа бяхме събрани деца от селата, каракачанчета и за нас все не оставаше класна стая. Завърших реална гимназия с нисък успех. После школата за запасни офицери. Бях няколко години офицер в строителни войски, където имах конфликти - обвинявах ме, че не вода политическа подготовка. Напуснах офицерството.

Бях физкултурен организатор в завод “В. Коларов” - там работех с голяма любов, имахме големи постижения, писаха във вестниците за нас. После заминах за Либия на работа като обикновен строителен работник. Там бях и футболен съдия, свирех на отговорни мачове на Джамахирията, спечелих много пари. През 1988 год., когато се върнах в България, след близо осем години отсъствие, реших да направя един жест за моето семейство, защото смятах, че бях го ощетил с отсъствието си. Какво можех да сторя? Можех да дам една добра сума на децата и да ги заведа из Западна Европа. Бяхме в Италия - радостта им беше голяма, моята - още по-голяма.

По време на разходка към нас се приближи един старец и ни подаде снопоче религиозна литература. Е, аз не я хвърлих пред очите му, но като отмина, пузнах в едно боклукчийско кошче тези книги. Но една книжка ми направи добро впечатление и реших да я запазя, беше добре оформена. Аз обичам книгите, имам голяма библиотека. Когато се върнахме в България и отворих тази книга (Новия Завет), търсех историческия факт, легендата, мита. Но след като прочетох няколко страници, моето желание и търпение се изчерпиха, защото виждах, че това е една мъртва материя. Бях атеист. Не вярвах в Бога. Смятах, че религията е приоритет за стари хора, които са изгубили всяка надежда и търсят нищото, наречено Бог. Това беше моето

разбиране въобще за хората, които вярват в Бога. И имах едно чувство на съжаление към тях...

Пред мен стоеше много добър бизнес. Един милионер, който разполагаше със средства в цял свят, беше почувствал, че има нещо добро в мен и беше решил да ме приеме като собствен син. Но на път за България той почина и неговият син дойде да продължим делото. Имахме решение, е след като стане приватизацията у нас, ще вложим капитали във фабрика за силикатни материали. Аз бях щастлив човек, защото се виждах на върха на пирамидата и безсмислено прекарвах времето си в очакване. Но една непринудена среща с един бивш колега - офицер, ме промени до неузнаваемост. За пръв път срещях човек, който ми говореше за Бога не с езика на иконите, а с някаква много интересна и точна теория, която се докосваше до моето разбиране, до естеството на точния размисъл. Същият този човек каза, че има повод за голяма радост и ме покани да посетя църквата, където ще се представи дете пред Бога. На мен това ми се видя много странно, не исках да отида, но не исках и да ограбя радостта, която явно бликаше от този човек.

В интерес на истината, когато отидох в църквата, нищо не разбрах от ритуала. Но разбрах, че това, което съм търсил по света, е в тази малка църква. Защото радостта на един човек беше радост и то неподправена, на цялата църква. И скръбта на един човек беше неподправена скръб на всички в нея. Това не бяха имитатори, това не бяха хора с маски, това не беше грим, а живо човешко поведение, което ме впечатли изключително много. Всъщност това беше и първото ми докосване до света на вярващите хора. Но много бързо го забравих.

Още като излязох от църквата, светът ме сграби, но Бог вече беше решил да ми се открие с цялата Си сила. Защото, когато един ден се разкарвах безцелно по улиците, изведнъж взех решение да отида на църква. Това мое решение ме озадачи.

Когато влязох в църквата, предварително си бях отредил, че повече от три минути не мога да издържа в нея. Но излезе един млад пастор, отвори Словото Божие, прочете няколко реда и го затвори. Тогава един водопад от красота ме заля. Наистина живо слово, което никъде не бях слушал, макар че съм присъствал на светски приеми в аристократични среди, живял съм в изключително добър кръг на хора, завършили Кеймбридж. Аз разбрах, че това слово не е човешко слово. Разбрах, че този размисъл не може да бъде изведен от гънките на нормалния разум. И това ме накара да повярвам в Божието Слово. Започнах упорито да чета. Имах и упованието, че във вторник, четвъртък и неделя имам възможността да слушам красноречието на един човек, облечен с известни дарби според мен. Разбрах, че това не е светско образование.

Петнайсети юли за мен беше тъжен ден. Моята майка бе починала точно преди три месеца. Аз бях решил да се затворя вкъщи сам със себе си, да не предавам мрачното си настроение на хората. Но какво съм мислил аз, не е меродавно, важно е какво е било решението на нашия Небесен Отец. Той беше решил, че в този ден, най-тягостен за мен, ще ме направи най-щастливия човек на земята. В 18 часа се качих на балкона на евангелската петдесятна църква. Пасторът застана на амвона и каза: "Скъпи братя и сестри, предстои ни да разгледаме главата, в която се говори за вярата като философско понятие, но преди да започнем, нека преклоним глава пред силата на Святия Дух, да Го помолим да ни води в размисъл..."

Когато цялата църква беше преклонила глава, аз реших да се помоля по свой начин, както моето сърце ми диктува. И от тук нататък стана чудото. В този момент почувствах, че физически за мен църквата не съществува, нямаше ги хората, нямаше я постройката и аз потъвах в някаква дълбочина. Но моят мозък работеше точно - питах се какво става с мен. От дълбочина, от стомаха ми закънтя един мощен глас. Той говореше на еврейски. Изведнъж започна да сменя езиците: арабски, английски, френски, гръцки и аз имах повод за една голяма радост.

Тогава съм излязъл на амвона и съм пял на английски с хора около тридесет минути - нито съм учил песните, нито английски език. Пасторът беше особено щастлив, защото виждаше, че още една душа принадлежи на Христос и Бог открива тайните Си за нея. Това беше началото.

Това е най-малкият дар, който Бог изпраща. Но аз видях, че Бог е жив. Разказвам тези неща накратко, защото ако започна да говоря за неща, които са повече от свръхестествени и фантастични, ще шокирам хората. Сензация не искам да предизвиквам, а говоря дълбоко от сърцето си, с голяма любов. Моите приятели бяха повече от учудени, не искаха да ме видят в новата светлина, като смятаха, че съм се умопомрачил: "Не може Илия да повярва в Бога, не може Илия да зарече бизнеса, не може Илия да се откаже от тези пречудни пътешествия по света. Това е невъзможно, той просто се е побъркал." Така си мислеха моите приятели. Но когато пожелаха да видят побъркания Илия, видяха един духовно новороден човек.

С голямо нетърпение очаквах първата международна евангелска конференция, която се състоя в Ямбол от 16 до 19 август миналата година. Знаех, че ще се срещна с едни люде, които са облечени с голяма сила, щях да видя големи личности. В залата имаше едно синьо пано, на което дъгообразно беше изписано: “Исус е жив и днес”. Това беше мотото на конференцията.

Излезе брат Ерик от САЩ и каза: “Скъпи братя и сестри, виждате - Исус е жив и днес. Как да докажем, че Исус е жив? Като четем Словото Божие? Да, добре, но то е много дълбоко, много трудно за асимилиране от хората, които никога няма да го разберат, ако ще да притежават ума на Шилер, Данте Алигиери, на Шекспир... Не, днес в 19:30 часа в тази зала ще станат същите чудеса, каквито са ставали преди две хиляди години: слепите ще прогледнат, глухите ще прочуят, сакатите ще провървят.” И знаете ли какво стана тогава с мен? Човекът, който виждаше Бога се смали и се върна в старото си човешко “аз”. Аз не вярвах, аз бях толкова смутен като чух, че само след няколко часа ще стане това събитие. Дойде 19:30 часа, в залата имаше над 2500 човека.

Имаше лекари, които искаха да видят “шарлатанството”. Брат Ерик беше щастлив човек, защото знаеше, че Бог е в залата; защото обещанията на Бога са абсолютно сигурни; защото Бог казва, че където двама и повече се съберат в Негово име, и Той е сред тях.

И чудесата станаха: куци масово хвърляха патериците, слепци проглеждаха, напълно обездвижен човек скачаше като лекоатлет, неговата паднала на колене майка плачеше с радостни сълзи... Сега това го виждам всеки ден. За мен това е едно обикновено ежедневие, това е най-малкото, което може да направи Бог за нас. В един от дните на конференцията седнах на съвсем различно място в залата, изненадващо за самия мен - на самата игрална площадка. Изведнъж пасторът, който четеше Словото Божие спря. Изпадна в едно особено състояние и каза: “Бързо, италианците, които се намират в тази зала, бягайте напред! Бързо, гърците, които се намират в тази зала, бягайте напред! Не, не, смесете се в еднородна маса, не се нареждайте по националности. В този момент Бог дава някои големи дарби на определени хора!” В мен Святият Дух говореше на английски възторжено. Но да се надявах, че Бог дава нещо и на мен?

Аз нямах и грам надежда, че получавам някаква голяма дарба. Моята съпруга е медицински работник - тя не вярваше, но Бог беше решил да употреби първо нея. Това стана на 24 август. Тя ми каза: “Илийчо, отиди да купиш риба и няколко дини.” Качих се на “седмицата”, но нещо ме изхвърли на спирката до Кореком. Стоях стъписан и си мислех: какво правя тук, рибата и дините са в центъра на града? Чух глас: “Илия, бързай!” Тръгнах в неопределена посока. Но гласът наставнически и мощно ми казваше: “Илия, бързай!” За първи път чувах Божия глас на български език. (Аз имам два Божии дара - дар езици и дар изцеление).

Когато се прибрах вкъщи, моята съпруга беше с раздран от котката крак. Течеше кръв, тя се опитваше да промие раната, да спре кръвта, но не успяваше. Докоснах я с лявата си ръка, тя уплашено заотстъпва назад. “Вече нищо ми няма!” В този момент влезе дъщеря ми и каза: “Ударих си пръста и ме боли, подут е като самун.” Викам й: “Я ела при мен, сложи си пръста в моята лява ръка и ще започна да се моля за теб.” После отворих очи - и двамата бяхме изненадани - двата палеца бяха съвършено еднакви, нямаше и помен от подутина. Стоях във фотьойла озадачен и недоумявах какво става. В този момент дойдоха двама мои приятели.

След като им разказах за тия чудатости, единият ми каза: “Илийчо, детето ни е много зле. Като парцал е.” Отговорих: “Тошо, сега отивам на църква, после ще дойда да видя детето.” На връщане от църквата чух глас: “Илия, мисли бързо!” Какво да мисля бързо? Виждам паметника “Орела”, по-надолу една “седмица”, оградена във венче... Да, Господи, това е символът на евангелския писател Йоан, глава седем. “Като отидеш вкъщи, ще вземеш Библията, ще вземеш и мантията от водното кръщение.” Тази мантия бях донесъл преди много години от Либия и сам се чудех за какво. В този вид отидох у моя приятел. Една бяла мантия, арабска, един прошарен мъж и една черна книга. Насмешката у жената на моя приятел беше повече от явна. Тя може би си мислеше, че ще играя някакво театро. Без да се смущавам отворих книгата и започнах да чета глава седма от евангелиста Йоан. И това дете като хукна! Беше съвършено здраво, започна да се храни. Родителите му, които ми се надсмиваха, сега по-ревностно от мен служат на Бога...

Нямах яснота какво да правя по-нататък. Бизнесът вече беше мъртъв за мен. Бог ми беше казал - не можеш да служиш едновременно на Бога и на богатството. Бях обаче особено щастлив като разбрах, че мога да връщам на хората радостта. Ръководството на “Шато-Алпия” ме покани при тях на работа, защото знаеше за моите отлични връзки с арабския свят. Започнах като отговорник на търговските зали. Но виждах, че това не ми е мястото. Разкъсан бях от две неща

- света и Бога. Тогава дойде предложение от ръководството на фирмата - "Ще освободим една стая и ще ти разрешим в определени часове да приемаш хората." Това беше началото. Но верижно мълвата за мен се разпространяваше. Хората пристигаха масово - до триста, триста и петдесет души на ден. Защо да не се моля за тях - Бог ми е дал тази сила! Знаем, че вървя по Божия път, аз не преследвам изгода, иначе досега щях да съм милионер. Честно казано, защото идват чужденци с много тежки заболявания. Че как за едно раково заболяване той няма да отдели един милион долара! Тук идват от Западна Европа, от Гърция, от Израел, от Финландия...

Много от хората, които идват при мен, търсят екстрасенса. После разбират, че аз не съм екстрасенс. Някои казват, че идват тук на сеанс. Тази дума е още по-поразяваща. Това са сатанински явления. Ние забравяме, че освен Бога, съществува и друга духовна сила - сатана.

Моля се пред хиляди хора, стават маса чудеса, но това не ме впечатлява. Това е моето ежедневие - да видя глухия да чува, слепия - прогледнал, да видя как ракът изчезва. Това е невероятно за човека от света, но Бог предлага и по-големи чудеса.

Това е началото. Бог ще прави такива чудеса, каквито никъде по света не са ставали. Вече десет пророци, облечени с голяма сила от Бога, идващи от различни страни, казват: "България е център на невероятни събития. България ще стане духовен водач на целия свят."

Накрая искам да кажа: "Вярвайте на лекарите, защото медицината е земното средство за борба с болестите, тя е реалност. Но Бог е жив и ние трябва да славим Неговата сила да помага на хората сега и во веки веков." Амин.

СВИДЕТЕЛСТВА

Нашият син е на 7 години и се казва Росен. Преди две години разбрахме, че не вижда с дясното си око. Тръгна на училище на 6 години, но се принудихме да го спрем, защото четеше много трудно. Тази година тръгна отново, но учителката ни каза, че става от чина и отива до дъската, за да види какво е написано. В болницата ни казаха, че е на ослепяване.

Очилата не му помогнаха. И с тях не можеше да чете, нито да види какво има в чинията му. Мъката ни беше непреодолима. Когато чухме за Вас, дойдохме с последна надежда и тя се изпълни. От първата молитва детето започна да вижда, а след втората вижда и надалеч. Росен вече не става от чина си, за да види какво е написано на дъската.

Напълно сме убедени, че Бог съществува. Слава на Теб, Боже, слава на Твоята сила, слава на Твоята воля, благодарим Ти, Боже, от сърце!

*Веселина и Иван Иванови
Сливен, кв. "Речица"*

Слава на Бога, брат Илия!

Росен

Бях оперирана на 27 юли 1990 г. от изместване на тазобедрената става. След операцията три месеца не станах от леглото, а после се движех, но само с патерици и с придружител. Слава на Бога, че научих за Вас и веднага дойдох в град Сливен. Преди първата молитва бях със страхотни болки, но по време на молитвата те изчезнаха. Тръгнах без патерици, като накуцвах и бях много нестабилна. След втората молитва вече можех да ходя бързо и без придружител навсякъде. Сега съм на крака, сред моите съученици. Слава на Бога, брат Илия, нека все така Бог да бъде прославян чрез Вас!

Тонка Мирчева, с. Брястово

Моето дете имаше скъсен и крив крак по рождение. Стоя дълго време в гипс, носеше дясна обувка вместо лява, претърпя две операции - на 9 месеца и 2 и половина години, но крачето си остана по-късо от другото с 4 см и стъпваше върху него само на пръсти. На 19 март 1991 г. научих за Божията сила, която чрез брат Илия изцелява всякакви болести и отидохме в Алпийския дом край Сливен. Веднага след молитвата стана голямо чудо - крачето се изправи и достигна земята с цялото си стъпало. Детето ми започна да скача, можеше да стъпи само на лявото (болното) краче и то издържаше тежестта му! Слава на Бога! Той е жив и върши чудеса!

*Иванка Костова
с. Ягода, Старозагорско*

Като шофьор на автобус преживях силна уплаха, от която се опитах да се освободя чрез леене на куршум. Но след 10 месеца здравословното ми състояние се влоши много. На 5 февруари 1991 г. получих силен кръвоизлив от устата. Лекарите предполагаха, че имам кървяща язва, после - че е туберкулоза, но се оказа, че не е това. Бях изписан от хирургическото отделение без диагноза и без подобрение. При кашляне кръвта течеше през устата ми. Предложиха ми услугите на една жена - екстрасенс. И тя не ми помогна. После се лекувах в болницата за белодробни болести в Сливен. Поставяха ми по 15 инжекции на ден, преливаха ми кръв, а положението ми се влошаваше все повече. Кръвта започна да тече през ушите и носа ми.

Не знаех каква е болестта ми, знаех само, че диагнозата е с № 162. В болницата ме придружаваше моята съпруга. Тя чула за изцелителната сила на Бога, която действа чрез брат Илия и занесла една моя дреха, над която той се молил. След като облякох тази дреха, аз почувствах тръпки, които преминаха през главата, тялото и краката ми. Разбрах, че състоянието ми се подобрява. Скоро след това ми направиха изследвания. Лекарите бяха учудени - къде са петната върху белите дробове, къде са срастванията на черния дроб?... Аз благодаря на моя жив Бог, Когото преди това изпитание не съм познавал и зачитал. Сега моята съпруга, моята майка и аз посещаваме Евангелска Петдесятна църква - гр. Ямбол и хвалим нашия жив Бог.

*Димитър Димитров, Ямбол
к-с "VII петилетка" бл. 27, вх. Б, ап. 7*

Имах инфекциозни възпаления на главния, малкия и гръбначния мозък. В резултат - нарушение на опорно-двигателния апарат, двойно виждане във всички посоки, стеснения на кръвоносните съдове, възпаление на ставите на крайниците, придружено със силни болки. От болки съм губила съзнание, два пъти ме отвеждаха в болницата на инвалидна количка. Не исках да живея. И без друго никой не можеше да ми го обещае. Посяхах на живота си... Веднага след първата молитва, произнесена от брат Илия, болките ми спряха. Краката ми започнаха да се движат свободно и ето, че аз мога да вървя и бягам по стълби.

*Калина Йорданова, Сливен
ул. "В. Петлешков" 16*

Мили хора, искам да разкажа случая с моето дете. На тригодишна възраст се разболя, вследствие на което оглуша и не можеше да говори. Четири години го водихме на лекари, но нямаше никаква полза. На 13.XII.1990 г. брат Илия положи ръка на детето и в името на Исуса след няколко часа детето ни започна да говори. Благодаря на Бога за Неговата милост!

*Теменушка Бошнакова, Сливен
ул. "Кара Кольо" № 50*

Боледувах от шест години с диагноза - левкемия. На молитва при брат Илия ходих четири пъти. Още след първата молитва и след Божието Слово, което чух от брат Илия, аз разбрах, че Бог е жив, Той е между нас. Цялата бях обляна с горещина. Почувствах огромна сила. Направих изследвания в МА - София при доцент Зюмбюлева. Изследванията не показват никакви следи от тежката болест. В момента се чувствам много добре и мога да работя. Слава на Бога!

*Веселина Георгиева, Сливен
ул. "Чудомир Катранджиев" 176*

Боледувах от бронхиална алергична астма, състоянието ми беше много тежко. От шест години бях с лекарства непрекъснато. През септември 1990 г. се свързах с брат Илия. Той дойде един ден след работа у дома. Още в момента, докато се провеждаше молитвата, почувствах някаква тежест в гърдите и едно непрекъснато издишване. Споделих с брат Илия, а той ми каза да спра лекарствата. В момента бях с висока доза и се усъмних дали организмът ми ще може да се справи. За мое щастие вече пет месеца не взимам никакви лекарства. Нямам кашлица, нямам пристъпи. Чувствам се добре. Нямам думи да се отблагодаря на тоя човек, който се явява от името на Бога!

*Ирина Христова, Сливен
ул. "Дравска епопея" 59*

Искам да изкажа моята безкрайна благодарност към Бога. До днешния ден аз живея като повечето хора, без да съм се замисляла дали има Бог. Дълго време аз не можех да имам деца. Лекарите ми казаха, че ще имам, но така изминаха цели петнадесет години. Един ден дойде и до мене тая вест, че имало Бог и че Той лекува хората. Реших и аз да отида на Алпийския дом и сама да видя какво става там. И наистина видях няколко човека, които си оставиха патериците и бастуните. След молитвата аз вече вярвах, че съм получила това, за което бях дошла. И ето, днес вече съм в четвърти месец бременна с моето дете, което тъй дълго чаках.

*Албена Димитрова, Сливен
ул. "Крале Марко" № 66*

На 18 години съм. По рождение имам силен астигматизъм. Нищо не виждах. Вървах и падах. Лекуваха ме в Трета поликлиника в Бургас. С изследванията беше доказано, че имам пълна слепота с едното око, другото също бе засегнато. Сложих очила с висок диоптър. Не можех да виждам ясно на повече от 25 см. След молитвата на брат Илия вече мога да чета и най-ситните букви от разстояние, от което моите близки не могат да ги видят! Чудото стана веднага след молитвата! Благодаря от цялото си сърце на Бога за изцелението, което получих!

*Анилина Джутева, Бургас
к-с "Изгрев" бл. 9 вх. 3 ет. 3*

Синът ми е роден през октомври 1982 г. Когато стана на три години, започна да прави гърчове, получаваше припадъци със загуба на съзнание - всеки ден, непрекъснато - до 20 юли 1991 г. Тогава дойдох за помощ от молитвите на брат Илия. Детето пиеше силни лекарства цели пет години и шест месеца. Има епикриза от МА - София - IV Неврологична база. В годината ни приемаха по два пъти с престои от три месеца, но ни изписваха в същото състояние и с едно допълнително влошаване на стомаха от силните лекарства. Бяхме отчаяни, защото диагнозата беше епилепсия. Дадох всички-те си средства с някаква надежда, че и моята рожба ще бъде добре, но уви! Резултати-те бяха едни и същи. Но ето, че се уверих, че Бог съществува. Слава на Неговото име! Благодарим цялото семейство на брат Илия, чрез който Бог върши чудеса!

*Надежда Петрикова, с. Виноград
Обл. Ловешка, общ. Стражица*

Дъщеря ми Милена не виждаше добре по рождение, но голямата беда дойде, когато тя беше на пет години и изцяло изгуби зрението си. Можете да си представите болката ни, когато виждахме как се движи, опипвайки предметите и мебелите. През пролетта на 1985 в Сливен бе дошла доц. Баналиева, която пое ангажимент към дете-то поне малко да му върне зрението.

Затова Милена постъпи в МА - София. На 31 юли същата година ѝ бе присадена роговица на лявото око. Тогава започна да вижда с оперираното око малко, колкото да се облече и нахрани и да се движи свободно в познати пространства. Когато Милена дойде в Сливен през зимната ваканция, майка ми я заведе при брат Илия на молитва, като последна надежда. След молитвата получи силни болки в очите. Вечерта отиде в Евангелската църква. Болките намаляха.

В неделя сутринта пак отиде на молитва в църквата. Същия ден трябваше да пътуваме. Като се качихме във влака, тя за първи път видя окачалките в купето и свободно си закачи дрехата. Когато Милена си дойде през пролетната ваканция, бялото върху око-то ѝ с големина на лещено зърно беше изчезнало. Тя виждаше много добре. Продължихме да ходим на църква. Още няколко пъти бяхме при брат Илия на молитва.

Днес Милена вижда напълно със сляпото си око. С оперираното също вижда, но през мъгла, която от ден на ден се прояснява. Досега Милена пишеше на браил (азбука на слепи-те). Благодаря на Бога, че даде радост на семейството ми и изцели детето ми.

*Маринка Георгиева, Сливен
ж. к. "Дружба" бл. 41 вх. Е ет. 6*

От 1985 г. страдам от стресов диабет и възпаление на панкреасната жлеза. Бяха неописуеми болки. Дойдох при вас в църквата, но ме беше срам да пристъпя напред. Една баба ме хвана за ръката и ме избута към вас с думите: "Кажи, чедо, кажи на брат Илия къде те боли!"

Дойдох, разплаках се и Ви казах. Бяхте, както винаги внимателен. След това три дни ме боля страшно стомахът, после престана. Изследвах захарта ми: от 13 в кръвта и 11 в урината

слезе на 5. Ям всичко и спя добре. Пушех в продължение на 20 години, сега вече не пуша. Оздравях при вас. Слава на Бога, брат Илия! (П. С. Който не вярва, да дойде и да се увери!)

*Яна Йорданова Каменова, Сливен
кв. "Даме Груев" бл. 11 вх. В ап. 29*

От 17 годишна възраст боледувам. Лекарите ми определиха тежка диагноза - МС - множествена склероза, цереброспинална форма. Болестта порази дясната ми страна - главата, окото, ръката, крака, а също и говора. Аз съм човек със силен характер и винаги съм вярвала в оздравяването си, но този път болестта ми се проточи много и почти загубих надежда в добрия край. Не можех да се движа, да говоря нормално, да пиша. Така беше до 11 април т. г., когато присъствах на първата молитва за изцеление в град Елена и усетих силата на Божията ръка върху себе си. На 27 април присъствах на втората молитва за изцеление. И още веднъж, и силно, и нежно усетих докосването на Святия Дух. Вече се движех по-свободно, чувствах се спокойно, като нов човек. Обещах да напиша веднага това благодарствено писмо, но не можах. И наказанието не закъсня. Почувствах се зле. Но диагнозата на лекарите не беше вече МС, а само разстроена нервна система. На помощ се притекоха братята и сестрите от нашата църква.

Отправиха много усърдни молитви към Бога за моето изцеление. И слава на Бога! Сега се чувствам много по-добре. Вярвам твърдо, че Той ще се смили над мене и ще ми прати пълно изцеление. Благодаря Му от все сърце и душа!

*Николина Коларова, гр. Елена
ул. "Иван Момчилов" 95 вх. Б ет. 1*

На 24 годишна възраст дъщеря ми Стоянка, в резултат на силна уплаха, изцяло си загуби говора. С Божията воля отидохме в Сливен при брат Илия. На първата молитва нямаше резултат, на втората също, но след това брат Илия се помоли специално за нея. Той изрече: "Излез, сатана, напусни това младо тяло, развържи гласните струни! В този момент тази жена трябва да заговори!" И после я попита как се казва и от къде е. Тя отговори на въпросите! После говореше със заекване, но на следващия ден, след третата молитва, извика силно: "Майко, аз вече мога да говоря! Господи Боже, аз вярвам, че Ти си Жив, че Те има! Вярвайте, братя и сестри, има Бог!"

Чудно изцеление се случи и с мен. Аз боледувах от миома в продължение на 5 години. Редица лекари ми казваха, че не трябва да се съгласявам на операция, но чувствавах все по-силни болки и получавах обилни кръвоизливи. На третата молитва, за която разказах по-горе, в момента, в който дъщеря ми изцяло проговори, аз се свих на две от страшни болки и се изпотих.

Това състояние аз изпитвах в продължение на 15 дни, като няколко минутни пристъпи, по няколко пъти на ден. След това се почувствах съвсем добре и отидох на преглед. Лекарят събщи, че миомата е изчезнала. Чудо се извърши и с моята майка, която от години страда от шипове, от високо кръвно налягане, от алергия, от ишиас, а напоследък и сърцето ѝ събираше вода. След втората молитва тя се почувства много добре. Сега върви, работи, не лежи, чувства се напълно изцелена. Слава на Бога!

*Минка Грудева, Стара Загора
кв. "Самара 3" бл. 6 вх. В ап. 76*

От 10 месеца съм болен. Първите шест месеца лежах в болница и се лекувах от туберкулоза. Но през това време заболях от диабет. Започнаха да ми бият инсулин. Продължих да се лекувам къщи. посетих два пъти брат Илия и благодаря на Бога, спрях всички лекарства и се чувствам добре. Бог е милостив.

*Кольо Илиев, гр. Твърдица
кв. Козарево*

Помолихте ме да Ви пиша за децата, за които се молихте в София, на "Бачо Киро" 21. Те бяха две братчета, чернодробно болни. Сега получихме изследванията от София, в които е видимият резултат от молитвата за изцеление. Слава на Бога!

*Елена Василева, Казанлък
ж. к. "Изток" бл. 20 вх. Г ап. 89*

Братя и сестри, дойдох при брат Илия, за да искам Божията помощ. От години бях напуснала училище, тъй като бях с изгубен слух. По време на молитвата чух шум в ушите си,

след което изведнъж започнах да чувам. Слава на Бога! Божията сила ме накара да залитна в този момент и майка ми едва успя да ме хване. Слава на Тебе, Отче!

*Боянка Атанасова, Сливен
ж. к. "Дружба" бл. 38 вх. А ап. 17*

На 34 години съм. Във връзка с тежка операция след раждане, близо четири години беше ходене по мъките. Последния път ми казаха, че имам голяма инфекция. Без да губя време, дойдох направо при Вас, в Алпийския дом. Тогава видях със собствените си очи как четирима души проходиха, една жена прогледна и друга жена проговори. И аз изпитах великата сила на Исус Христос. Когато се докоснахте до операцията ми, нещо започна да мърда в корема ми, а самият шев да се гъне. В същото време имах и абсцес от дясната страна на зъбите, за който не Ви казах. Тръгнах за къщи, нямах търпение да видя външния вид на операцията. Точно по средата имах един много груб шев, който усещах при навеждане и изправяне. Сега на мястото му имаше само лека тръпчинка, а иначе операцията беше гладка! Гледах и не можех да повярвам, цял час плаках от радост. До вечерта изчезна и абсцеса от зъбите ми. Слава на Бога! Наистина, чувствах се много отпаднала, както и след следващата лечебна молитва в кино "България", но сега съм в отлично състояние. Още веднъж благодаря Ти, Всемогъщи Татко Исусе Христе, чрез брат Илия.

*Стефка Паскалева, Сливен
кв. "Дружба" бл. 32 вх. В ап. 18*

Болна съм от диабет от 1970 г. с увреждане на очните дъна. Лекувана съм в Ямбол, а после във Варна - на четири пъти по 10 дни, с лазер. В краката нямах оросяване, не можех да клякам, а ръцете ми бяха сковани в пръстите. След молитвата огненото кълбо, което светеше в дясното око, изчезна. Сега клякам свободно и схващането на пръстите намаля в дясната ръка и изчезна в лявата. Аз вярвам, че Бог е в мен и Той ще направи чудото да спра инсулина. Пиша и плача от радост. Слава на Бога!

*Пенка Барокова, с. Зимница
общ. Стралджа, обл. Бургаска*

Синът ми Мирчо се разболя тежко, когато беше на една годинка и от тогава много трудно чуваше. Водихме го на лекари в Айтос и Бургас, но ни казаха, че не може да се оправи и така изминаха 14 години. Днес, на 19.ІІІ.1991 г. се случи чудото, за което аз и Мирчо благодарим на Бога.

*Иванка Георгиева, с. Караново
общ. Айтос, обл. Бургаска*

През 1963 г. родих първия си син, от което настъпиха тежки последици за мен. От кръста до коленете бях в гипсово корито. От тогава страдах от силни болки в таза и краката, понякога дори съм плакала, въпреки лекарствата и инжекциите. Но слава на Бога, след като ходих три пъти при Илия Миланов, аз се чувствам много добре, все едно, че никога не са ме болели краката.

*Петруна Георгиева, Сливен
кв. "Дружба" бл. 39 вх. Б ап. 2*

Болен бях от кървяща язва, която бе диагностицирана в Окръжна болница, Сливен. Посетих брат Илия и след молитвата лекарите установиха, че имам някакви образувания, но язва не откриха. Изпратиха ме на контролен преглед в София, където констатираха същото. Сега се чувствам добре. Възхвалявам Бога, който ме изцели! Благодаря и на брат Илия.

*Михни Колев Колев
с. Близнец, Сливенско*

През 1981 г. постъпих в болница с диагноза gonarthrosis (шипове и вода с отоци) в коленната става на десния крак. По-късно започнаха болки и в лявото коляно. Движенията клякане, бързо ходене, бягане и скачане бяха невъзможни за мен. Провеждаха ми многократно физиотерапия, 5 пъти съм лекуван в балнеосанаториуми. От месец декември 1990 г. болките станаха непоносими. Диагнозата ми беше вече по-тежка, установена от проф. Карчинов - двустранна коксартроза. От месец март започнах да посещавам евангелската методистка църква. Чувствах, че с мен става някаква промяна - лекота в душата и вяра в изцелението. Със силни

болки изминавах по 7 км, за да отида на служба в църквата (нямаше транспорт). През месец май присъствах на службата в кино "Култура", където брат Илия се моли за болните. На 6 юли в спортната зала отново присъствах на такава молитва, по време на която изведнъж почувствах разливаща се топлина в цялото тяло. Десният крак от коляното до глезена започна да пука.

Изведнъж почувствах някаква голяма сила в мен. Тръгнах и нямах никакви болки в краката, почти бягах. Бях здрав и щастлив. Благодарен съм на Бога, че получих с много любов и вяра в Божията благодат изцеление.

*Николай Христов, Варна
кв. "Възраждане" бл. 27 вх. II ап. 28*

През 1982 г. в София ми установиха диагноза дерматомиозит. Това е заболяване на съединителната тъкан, според медицината - неизлечимо. През 1987 г. в Пловдив ми установиха още едно заболяване с окончателната диагноза смесено-съединително-тъканна болест. Налагаше се два пъти в годината да постъпвам в болница. Можете да си представите каква е била мъката на родителите ми по единственото им дете, когато неведнъж са им казвали да бъдат готови и за най-лошото. Няколко пъти срещях хора, които ми казваха, че мога да получа изцеление единствено от Бога, но като повечето млади хора се отнасях иронично, дори се подигравах. През декември 1990 г. бях отново в болницата, в много тежко състояние. Родителите ми научили за брат Илия и след дълги увещания получиха разрешение от лекарите да ме пуснат за един ден. Отидохме с такси до Алпийския дом. Влязох в залата, все още не вярвайки, че мога да бъда излекувана.

Когато свърши молитвата и брат Илия докосна с ръка главата ми, почувствах топлина, виене на свят, краката ми се разтрепериха. Брат Илия ме накара да изляза от залата и да сляза по стълбите. Аз слязох и се качих без следа от предишната слабост. Това, което изпитвах, не мога да предам с думи. Плачех от радост, исках да се хвърля на врата на брат Илия и да го разцелувам, но си спомних думите му: "Не съм аз Този, който ви лекува, а Бог". И благодарих на Бога, и разбрах, че Бог е жив и е между нас. Аз отворих душата си за Него и станах нов човек. Слава на Бог!

*Таня Маринова Терзиева, Сливен
ул. "Братя Миладинови" 22*

От малък, след силна уплаха, имах логоневроза - заекване, което през последните две-три години се усили до такава степен, че не можех да произнеса дори една дума като хората. Узнах за Вас и изпълнен със съмнение, пристигнах в Сливен. След третото богослужение и молитва за изцеление почувствах необяснима радост и цялостно успокоение. Заекването рязко намаля. Слава на Бога!

*Димитър Иванов Неделчев
гр. Мадан, обл. Пловдивска
ул. "Родопи" бл. 2 вх. Б ап. 11*

Бях опериран във Велико Търново преди година и половина от разширени вени. От тогава постоянно бях в болницата, за раздвижване. Искаха да ме пенсионират по болест.

Откакто присъствах на молитвите за изцеление в гр. Елена на 11 и 27 април 1991 година, се чувствам добре. Ходих на контролен преглед и ми казаха, че съм годна за работа. Отново започнах да работя. Слава на Бога!

*Николина Борисова Петрова, Габрово
кв. "Трендафил", ул. "Марко Иванов" 11 ап. 14*

Слава да бъде на нашия жив Господ! Защото на 16 януари 1991 г. Бог ме изцели от много тежко заболяване, което за лекарите беше невъзможно да излекуват. Все още никъде по света не е излекувана изцяло множествена склероза! Но за Бог няма невъзможни неща. Разболях се малко след уволнението си от казармата, тогава работех като даракчия. Един ден ме заболя левият крак, а след като седнах и си починах, оказа се, че не мога да се изправа на краката си, не ме държаха.

Така на 12.XII.1987 г. постъпих по спешност в неврологичното отделение в град Сливен и започнаха черните ми дни. После ме преместиха във ВМИ - Пловдив. От там имам един много лош спомен. Беше през лятото, бях много жаден, а не можех да стана от леглото си. Помолих един човек, който влезе в стаята ни и попита за някакъв негов познат, да ми даде чаша вода. Той

отговори: “Стани и си напълни” и излезе. Започнах да плача, чешмата беше само на половин метър от мен. Помислих си защо живея, като не мога да се обслужвам. Бях женен, имах едно дете и чаках второ, кой щеше да ги храни?... Тогава се опитах да скоча от прозореца, беше на 12-ия етаж, но Бог не позволи да умра, защото е имал план за мен. Влезе моят лекуващ лекар проф. Шукаренко и аз му изплаках болката си. Това ме успокои донякъде.

Имах и други тежки моменти, предложих на жена ми да си отиде и да се ожени за друг, да не ми бъде слуга цял живот, но благодаря на Бога, тя каза, че няма да мръдне от мен, каквото и да става. Такъв беше моят живот от болница в болница. Имаше МС на гръбначния стълб, която е неизлечима и води до смърт, подобно на рака. Но за Бог няма невъзможни неща, аз видях Неговата сила. Слава да бъде на Господа, нашия Спасител, защото Той ме изцели не само физически, но и духовно - аз намерих спасение на душата си. Сега работя тежка физическа работа, чувствам се много добре и съм в състояние да пробягам всичките стъпала на връх Шипка.

Аз съм същият, който искаше да се самоубие, да изостави децата си и жена си, но тогава не познавах Бога, а сега Го славя и величая. Алилуя!

*Васил Иванов Дондуков, Сливен
ул. “Г. Кантарджиев” 106*

Повече от 10 години бях с хронично заболяване на бъбреците. В резултат получих също високо кръвно налягане и сърцебиене. Няма лекарства и билки, които да не съм пила. Научих за брат Илия. Три пъти ходих на молитвите и видях, че стават чудеса. Но не само за видимите, но и за нашите вътрешни болести има изцеление. Направих си изследвания - те са по-добри. Кръвното ми се нормализира, сърцебиенето спря. Вярвам, че ще се оправя. Слава да бъде на Бога! Но Той иска винаги да сме с Него, а не само, когато имаме болка. И винаги да Му благодарим.

*Диана Петрова
гр. Карнобат, ул. “Сергей” 5*

Пише ви майка на шестмесечно бебе, на което при раждането му издърпаха главичката. Когато беше на три месеца, забелязахме, че започна да държи главичката си на една страна. Ходихме при доста лекари, но нищо не помогна. Отидохме при брат Илия и след като той се помоли за детето, стана чудо: вратлето на детето се изправи и сега си държи главичката изправена. Благодарим Ти, Господи, че излекува детето ни!

*Женя Тенева, Сливен
ж. к. “Дружба” бл. 15 вх. В ап. 17*

Страдах от много заболявания, при това придружени от силни болки. Майка ми много настояваше да отида на молитва в Алпийския дом в Сливен. Когато пристигнах, един възрастен брат - Таньо - водеше молитва и аз започнах да повтарям заедно с останалите, без да се срамувам да моля Бога за здравето си и веднага усетих признаците за посещението на Бога в мен. После имаше втора молитва, водена от брат Илия и тогава почувствах облекчение в главата, която ме болеше редовно. Брат Илия и брат Таньо казаха: “Вярвайте, че сте изцелени, но който има повече болести, нека да остане за три дни”. Аз реших да остана и за тези три дни Бог отне болестите ми от главата до кръста, а те бяха: главоболие, сърбеж в очите, язва, дископатия, бъбречни кризи. По-късно получих изцеление и на десния крак, който беше счупен и имаше скъсано сухожилие. Сега се радвам на съвършено здраве.

Когато се върнах в Казанлък, прославих Бог в църквата и започнах да чета Новия Завет. Приемането на Бога доведе до разрешаване на семейните ми проблеми. Отношенията със съпругата ми се промениха. Благодаря на Бога, че по този начин влезе в моя живот! Благодаря Му от цяла душа и от цяло сърце! Вечна слава на Бога!

*Илия Георгиев Илиев, Казанлък
ул. “Тодор Юлиев” бл. 23 вх. Е ап. 116*